

Ἐξ ἡμῶν θὰ προκύβουσι δύο διακεκριμένοι φυλαὶ ἀνθρώπων, οἱ Βαζαῖοι καὶ οἱ Γριμπαῖοι. Ἐάν μετὰ πέντε ἢ ἑξ χιλιάδας ἔτη ἀπὸ σήμερον, αἱ δύο αὗται πληυπληθεῖς φυλαὶ ἔλθωσιν εἰς ρῆξιν καὶ χύνουσι τὸ αἷμα ἀλλήλων, ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνθυμησθε ὅτι ἡ ἀδελφοκτόνος αὕτη πάλη θὰ ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ἔξοχον πρωτοβουλίαν καὶ εἰς σᾶς καὶ μόνον ὁ ἀμερόληπτος ἱστορικὸς θ' ἀποδώσῃ τὴν ἀρχικὴν εὐθύνην τῆς τρομερᾶς συγκρούσεως. Ὑπαγε ὀπίσω μου, Βαζῶ! Τὸ Γριμπῶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀποκηρύττει πᾶσαν συνάφειαν μετὰ σοῦ καὶ δὲν σὲ γνωρίζει πλέον!»

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

II.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Καθ' ὃν χρόνον τὸ κοινὸν φαίνεται ἀπασχολούμενον πολὺ μὲ τὸν λεγόμενον πνευματισμὸν καὶ τὰς «ἐπιστολάς τῶν πνευμάτων» καὶ ἄλλα ἀλλόκοτα πράγματα, ἀξιόπεριεργον δύναται νὰ εἶνε, χωρὶς ἄλλως νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἐπιστολῶν τούτων, νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐξηγήσιν τῶν φωτογραφιῶν τῶν πνευμάτων ἢ φαντασμάτων. Αἱ φωτογραφίαι αὗται, ὧν πολλαὶ ἐτυπώθησαν εἰς περιοδικὰ τῆς Ἀγγίας καὶ τῆς Ἀμερικής καὶ μεγάλην προὔξινισαν αἰσθησιν, δεικνύουσι συνήθως τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου ἀνέτως ἐπὶ ἔδρας καθημένου, ἐνῶ παρ' αὐτῷ καθημένη, ἢ ἱσταμένη παρὰ τὴν ἄλλην πλευράν τῆς τραπέζης, φαίνεται ἢ σκιώδης εἰκὼν ἄλλου προσώπου, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου, σύμφωνα μὲ τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην περὶ πνευμάτων ἰδέαν, εἶνε ὁρατὰ εὐκρινῶς ὅλα τὰ ἐπιπλά, σκίμποδες κλπ. τὰ ὅποια ἡ μορφή ἐκείνη, ἂν ἦτο ἐν σαρκὶ καὶ αἵματι, ἔπρεπε ν' ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τῆς ὄψεως.

Ἡ μέθοδος, ἥς γίνεται χρῆσις πρὸς ἀποτύπωσιν τῶν σκιωδῶν τούτων ἢ φασματικῶν εἰκόνων, εἶνε τὸσον ἀπλῆ, ὅσπερ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας. καθ' ἧς τόσοι φιλότεχνοι ἐννοοῦσι τὰς ἀρχὰς ὡς καὶ τὰ καλ' ἑκάστα ἐν ταῖς διαφόροις ἐφαρμογαῖς τῆς φωτογραφίας, θαῦμα μόνον εἶνε ὅτι ἡ ἀγορὰ δὲν εἶνε παραφορτωμένη μὲ τοιαύτας φωτογραφίας. Πρὸς ἐξηγήσιν τῶν μίσων, ὧν γίνεται χρῆσις εἰς παραγωγὴν τῶν τοιούτων φωτογραφιῶν, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ γείνωμεν καταληπτοὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας, φωτογράφους καὶ μὴ φωτογράφους.

Ἐν πρώτοις εἶνε γνωσιότατον, ὅτι ἡ λήψις συνήθους φωτογραφίας ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἐκθέσεως μιᾶς πλακῆς, ὅπερ εἶνε τὸ τεχνικὸν ὄνομα τοῦ τεμαχίου τῆς ὕλης, τῆς κεκαλυμμένης μὲ ὑγρὸν τι εὐαίσθητον εἰς τὸ φῶς. Τινὲς τῶν πλακῶν τούτων εἶνε εὐαίσθητότεροι ἄλλων, τοῦτέστιν ἀπαιτοῦσι μικροτέραν ἢ βραχυτέραν ἐκθέσιν, κατὰ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς πλακῆς, καὶ ἂν αὕτη εἶνε βραδεῖα ἢ ἀκαριαία. Λίαν βραδεῖα πλάξ ἀπαιτεῖται διὰ τὸν σκοπὸν ἐν προτιθέμεθα, καὶ αὕτη, ὅταν λη-

φθῇ ἡ εἰκὼν, θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἀρνητικὸν πρότυπον, ἐξ οὗ αἱ φωτογραφίαι τυποῦνται ἐπὶ παρεσκευασμένου χάρτου.

Χάριν εὐκολωτέρας ἐξηγήσεως, ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι ζητεῖται ἡ φωτογραφία νέου καθημένου παρὰ τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκοντος, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὁποίου ἵσταται ἡ φασματικὴ μορφή ὄντος τινός. Ὡς εἰκὸς, ὑπάρχουσι πνεύματα καὶ πνεύματα, καὶ τὰ διὰ τοὺς φωτογράφους προωρισμένα ὀφείλουν νὰ ἔχωσι σάρκα καὶ ὀστέα. Ἦνα ἔλθωμεν δὲ εἰς τὰς λεπτομερείας, οἱ σκίμποδες, τράπεζαι καὶ ἄλλα ἐπιπλά διευθετοῦνται ὅπως ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰ φωτογραφήσωμεν, καὶ ὁ ἡμέτερος νέος καθίξει ἐπὶ ἔδρας.

Τώρα, χρειάζεται καὶ εἰς γηραιὸς κύριος, καὶ οὗτος πρέπει νὰ λάβῃ τὴν θέσιν καὶ νὰ προσλάβῃ τὴν ὄψιν, εὐάρεστον ἢ ὄχι, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὸ «πνεῦμα». Ἡ μηχανὴ εἶνε ἐτοίμη πρὸς χρῆσιν καὶ περικλείει μίαν πλάκα, διὰ τὴν ὁποίαν ἔως ἐξ δευτερολέπτων ἐκθεσις εἰς τὸ φῶς εἶνε ἀναγκαία πρὸς συμπλήρωσιν τῆς παρασκευῆς καὶ πρὸς ἐπιτυχὴ λήψιν τῆς εἰκόνος.

— Τώρα μὴν κινεῖσθε, σᾶς παρακαλῶ, φωνάζει ὁ φωτογράφος.

Καὶ συγχρόνως τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ φακοῦ τῆς μηχανῆς ἀφαιρεῖται, καὶ μετὰ δύο δευτερόλεπτα τὸ πολὺ πάλιν ἐπιτίθεται. Ὁ γηραιὸς κύριος λίαν φιλοφρόνως πληροφορεῖται, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ δὲν εἶνε πλέον ἀναγκαία καὶ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ἂν ἀγαπᾷ. Ἀποῦ αὐτὸς ἐξέλθῃ, τὸ κάλυμμα ἀφαιρεῖται καὶ πάλιν, ὁ νέος καὶ τὰ ἐπιπλά υποβάλλονται εἰς τεσσάρων δευτερολέπτων περιπλέον ἐκθεσιν, τὸ κάλυμμα πάλιν ἐπιτίθεται, καὶ ἰδοὺ ἡ φωτογραφία τοῦ φαντάσματος εἶνε τετελεσμένον γεγονός.

Ὅταν ἡ πληθὺς ἀναπτυχθῇ καὶ καταστῇ ἐναργὴς καὶ ἡ φωτογραφία ἐξ αὐτῆς τυπωθῇ, θὰ εὐρωμεν ὅτι ὁ γηραιὸς κύριος εἶν' ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ ἐμράνειά του εἶνε μόνον σκιά, ἐνῶ τὰ ἐπιπλά εὐκρινῶς φαίνονται διὰ μέσου τῆς σκιάς ταύτης, καὶ τοῦτο διότι ὁ μὲν γηραιὸς κύριος ἐστάθῃ πρὸ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ἀκριβῶς τὸσον χρόνον, ὅσον διαρκεῖ καὶ τῶν φαντασμάτων ἡ ἐμράνεια, τὰ δὲ ἐπιπλά καὶ ὁ νέος ὁ καθήμενος ἔμειναν τὸ τριπλοῦν τοῦ χρόνου τούτου πρὸ τοῦ φακοῦ. Ὁ φωτογράφος τώρα δύναται νὰ παραγάγῃ ὅσα ἀντίτυπα θέλει ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τούτου, καὶ ἂν τύχῃ νὰ εἶνε καὶ μέλος πνευματικῆς τινος εταιρίας, ἀναρίθμητα δύναται νὰ πωλήσῃ.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Οἱ δύο τελευταῖοι ὑφιστάμενοι ἐν τῇ ἀγγλικῇ Συντάγματι κατὰ τῶν Ἰουδαίων περιορισμοὶ παραδόξως κατηγορήθησαν, ὁ μὲν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς, ὁ δὲ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ τῆς αὐτῆς ἐβραϊκῆς οἰκογενείας. Ὁ μὲν βαρὺνός Λιονέλ Ρότσιλδ ἐξελέχθη πρῶτος ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑβραῖος βουλευτής, ὁ δὲ υἱὸς του, ὁ λόρδος Ρότσιλδ, πρῶτος ἀνηγορευθεὶς πατρίκιος, ἦτοι μέλος τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων. Ἐπειτα ὅτι, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν Σύνταγμα, οὐδεμία τοῦ λοιποῦ ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ Χριστιανῶν καὶ Ἑβραίων.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΥΡΩΡΟΣ

Ἡ βερολίνα ἐφημερίς «Lokal Anzeiger» διηγέται τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως :

Ὁ νῦν βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων παῖς ὢν ἐφοίτα εἰς ἐν τῶν σχολείων τῆς Κοπεγχάγης, ἐπιστρέφων δὲ οἶκαδε, εὗρισκε παιδικὴν τέρψιν εἰς τὸ νὰ κρούῃ τὸν κωδωνίσκον οἰκίας τινός, πρὸ τῆς ὁποίας διήρχετο, μεθ' ὃ ἀπειμακρύνετο εἰς ἀπόστασιν ἀσφαλῆ καὶ ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὸν θυρωρὸν ἐμφανιζόμενον εἰς τὴν αὐλείον θύραν, ἐκπληκτον καὶ ἀγανακτοῦντα, διότι οὐδένα ἐπισκέπτῃν εὗρισκε.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ὁ θυρωρὸς παρεφύλαξε τὸν φιλοτάραχον παῖδα καὶ ἐξέχυσε κατ' αὐτοῦ τοὺς χειμάρρους τῆς ὀργῆς του, λούων αὐτὸν μὲ βάναντα ἐπίθετα καὶ ἀπειλῶν, ἂν τὸν πιάσῃ, νὰ τὸν διορθώσῃ. Κατὰ τὸ δεῖπνον τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἠρώτησε τὸν πατέρα του τὴν σημασίαν ἐνδὸς τῶν δυσφήμων ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα ἤκουσε παρὰ τοῦ θυρωροῦ.

Ὁ πρίγκηψ Χριστιανός, ὅστις δὲν ἐδασίλευεν ἀκόμη τότε, ζῶντος τοῦ Φρειδερίκου Ζ', ἠρώτησε τὸν παῖδα ποῦ ἤκουσε τὸ ἐπίθετον αὐτό. Ὁ νεαρὸς ἡγεμονόπαις ὡμολόγησε τὰ πάντα, καὶ τότε ὁ πατὴρ τὸν διέταξε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν θυρωρὸν καὶ συνελήφθῃ ὑπὸ τοῦ παραμονεύοντος θυρωροῦ, ὅστις ἐξέφερε κραυγὴν θριάμβου ὡς συλλαβὼν τέλος τὸν ἐνοχόν. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἐξηγήσεν ὅτι ἤλθε τὴν φορὰν ταύτην κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Ὁ θυρωρὸς ἠρώτησε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ὅταν δὲ ἤκουσε «πρίγκηψ Χριστιανός, διάδοχος τοῦ θρόνου» ὁ ἀπλοῦς ἀνθρώπος ἔμεινε κεχηγῶς ἐξ ἐκπλήξεως.

ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥΡΚΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον διηγοῦνται περὶ τοῦ Μουσταφᾶ πασᾶ, πρώην πρέσβους τῆς Τουρκίας ἐν Βερολίνῃ. Κατὰ τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πρεσβείας ὑποδοχὰς συνήθειαν εἶχε νὰ δίδῃ ἐν μικρὸν ζαχαρωτὸν εἰς ἐκάστην τῶν ἐπισκεπτῶν, ἀλλὰ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἔδωκε τρία εἰς τὴν αὐτὴν κυρίαν. Κολακευθεῖσα ἐπὶ τῇ διακρίσει ταύτῃ, ἡ κυρία παρεκάλεσε φίλον εἰδήμονα τῆς τουρκικῆς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πασσὸν διὰ τὸ αἶτιον τῆς προτιμήσεως. Ἡ ἐξηγήσις τοῦ πρέσβους ἦτο ἀπλουστάτη· «τὸ ἔκαμε διότι τὸ στόμα τῆς εἶνε σχεδὸν τριπλάσιον τοῦ τῶν ἄλλων κυριῶν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πάχος τῶν χειλέων».

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Ὁ Ἀγαθόπουλος μανθάνει ἑξαφνα ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέκτησε πρῶτον τέκνον καὶ τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ :

— Καλορρίζικο ! φωνάζει ἀπὸ τὴν κλίσμακα, καὶ εἶπέτε μου γρήγορα ἀγόρι εἶνε ἢ κορίτσι.

— Τί βία ἔχεις νὰ μάθῃς, ἀπαντᾷ ὁ ἀδελφός, ἔλα ἐπάνω πρῶτα.

— Τί βία ἔχω ; Θέλω νὰ ἰδῶ ἐπὶ τέλους τί ἔγειναι, θεῖος ἢ θεία . . .

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πρὸ τίνος καιροῦ ἦτο ἐκτεθειμένη πρὸς πώλησιν ἐνταῦθα μικρὰ ἐπιθυμία πλάξ, ἐφ' ἧς παρίσταται ἀνὴρ ἔφιππος, οὐτινος ὁ ἵππος ἔχει ἀνωρθωμένους τοὺς ἐμπροσθίους πόδας πρὸ δένδρου, περὶ τὸν κορμὸν τοῦ ὁποίου ἐλίσσεται ὄρις· παρὰ τὴν ῥίζαν δὲ τοῦ δένδρου φαίνεται κάπρος, καθ' οὗ ἐφορμαῖ κύων.

Κάτωθι τῆς ἀναγλύφου ταύτης παραστάσεως, συνήθους καὶ εἰς ἄλλα ἐπιτύμβια μνημεῖα, ἀναγινώσκεται ἐν πέντε στίχοις ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή :

Αὐθωρία Εὐπορία

ἡ μήτηρ καὶ Γ. Αὐφούστιος

Μάννιος ὁ ἀδελφὸς Γ. Αὐ-

φουστίου πρεμιγενεῖ μνήμης

γάρου

Τὸ κύριον ὄνομα «Αὐθωνία» ἴσως λελελυθαισμένης ἐχαράχθη ὑπὸ τοῦ γλύπτου ἀντὶ «Ἀφθονία» ὅπερ καὶ συνᾶδει πρὸς τὸ κατόπιν «Εὐπορία».

«Εὐπορία» κύριον ὄνομα γυναικὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀπαντῶμενον καὶ ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφῇ ἐχρησίμεισε καὶ ὡς ὄνομα πλοίου ἀττικοῦ, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥοδίων ἀπενέμετο ὡς ἐπίθετον τῇ Ἀρτέμιδι. Ἀλλ' Εὐπορία ὑπῆρχε καὶ πόλις ἐν Βισαλτίᾳ τῆς Μακεδονίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐξ ἧς πόλεως πιθανώτατον κατήγετο ἡ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἢ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ γυνή.

Τ' ἄλλα κύρια ὀνόματα «Μάννιος» ἀντὶ «Μάνιος» (Manius) καὶ Γ. (πιθανὸν Γάιος) Αὐφούστιος, πλημμελῶς ἐπίσης εἰσι κεχαραγμένα ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ ὡς καὶ τὸ ἐπίθετον «πρεμιγενεῖ» ἀντὶ «πριμιγεννή». Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης λέξεως συνθέτου ἐκ τοῦ λατινικοῦ primus=πρῶτος καὶ «γεννή», κατὰ τὸ βυζαντινὸν «πριμικήριος», βεβελίως χρῆσις ἐγένετο ἀντὶ τοῦ «πρωτότοκος». Ἐὰν ἀπαντῶσιν ἀλλαχοῦ τὸ ἐπίθετον «πριμιγεννή» ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα «Αὐθωνία ἢ Ἀφθονία» καὶ «Αὐφούστιος» ἀγνοῶ.

Ἡ ἀνωτέρω πλάξ εὐρέθη ἐν τῇ βορείῳ Μακεδονίᾳ, ἐν ἣ πάντα τ' ἀνακαλυπτόμενα μνημεῖα οἶας δὴποτε ἐποχῆς φέρουσιν ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς. Ἐστὼ δὲ καὶ τοῦτο μία ἀπόδειξις ἔτι τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν ἀπάσῃ τῇ Μακεδονίᾳ.

Πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς παραθέτω ἐτέρας δύο ἐπιγραφάς εὗρισκομένας ἐν τῷ τρία τέταρτῳ τῆς ὥρας ἀπέχοντι τῆς Θεσσαλονικῆς χωρίῳ Χαρμάν-Κιοί.

1) Ἐπὶ τεμαχίου μαρμαροῦ μήκους 1,25 μ. καὶ πλάτους 80 τοποθετημένον ἐπὶ τῆς κλίμακας τοῦ σχολείου καίμενον ἐν τῇ περιχῇ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ μνησθέντος χωρίου ἀνέγνων τὰ ἑξῆς :

(Τὴ)νθωρ ἔτενξερ Φιλὰβία Σαβίνα.....

..... (Ζή)σασα εἰντοία σὺν ἐμοὶ ἐτη ιε.....

..... καὶ με λιποῦσα σὺν μετ.....

..... οἴμενον

Τὸ ἄνω μέρος τοῦ μαρμαροῦ, ἥτοι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ τὸ πρὸς δεξιὰ εἶνε κεκαλυμμένα, τὴ δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ τετραυμένον.